

Sygn. akt II Ka 753/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 r.

sprawy **B. R.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 6 października 2020 r. sygn. akt II K 1181/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu eliminuje stwierdzenie, iż oskarżony nienależycie obserwował jezdnię, wskutek czego nie zauważył znajdującego się na jezdni pieszego i przyjmuje w to miejsce, iż oskarżony dostrzegając stan zagrożenia w ruchu drogowym wynikający z wtargnięcia na jezdnię w miejscu niedozwolonym pieszego A. B. nie podjął manewrów obronnych w postaci hamowania, bezpodstawnie przyjmując, iż pieszy po chwilowym zatrzymaniu nie będzie kontynuował przekraczania jezdni i podjął manewr hamowania zbyt późno, wskutek czego doszło do potrącenia pieszego;

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 240 zł tytułem opłaty za II instancję;

IV. zasądza od oskarżonego B. R. oraz od oskarżyciela posiłkowego A. B. po 10 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 753/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 6 października 2020 r.,
sygn. II K 1181/19**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
	Zarzut	
1.	<p>Obraza przepisów postępowania, skutkująca uznaniem, że A. B. przechodził przez ulicę (...) w S. poza wyznaczonym przejściem dla pieszych, podczas gdy zebrany materiał dowodowy jest dotknięty szeregiem wad i brakami, które nie zostały uzupełnione i zastąpione innymi dowodami, a co skutkowało wymierzeniem oskarżonemu łagodnej kary i przyjęciu, że A. B. przyczynił się do zaistniałego zdarzenia, a mianowicie:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

1) art. 4, art. 7 kpk, poprzez nienależyte rozważenie i ocenienie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a sprowadzające się do:

a) odmowy obdarzenia walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego A. B. i H. B., w szczególności tej części, w której wskazują one na fakt przechodzenia przez pokrzywdzonego przez przejście dla pieszych;

b) obdarzenia walorem wiarygodności zeznań świadków M. F. i A. F., którzy jadąc samochodem prowadzonym przez oskarżonego mieli widzieć miejsce przechodzenia przez jezdnię przez pokrzywdzonego, podczas gdy działo się to w znacznej odległości od nich i w porze nocnej, a świadkowie ci nie potrafili znaleźć spójności w swoich zeznaniach i popadali w sprzeczność stwierdzając choćby, że do zdarzenia doszło przy Urzędzie Wojewódzkim w S. (zeznania M. F.);

c) zaniechanie wyjaśnienia przyczyn położenia pokrzywdzonego na chodniku, co wynika z zeznań świadka K. G., podczas gdy pokrzywdzony upadł na jezdni, a zatem należy domniemywać że został przemieszczony w inne miejsce;

d) pominięcia istotnych dokumentów takich jak meldunek Szpitala Wojewódzkiego w S. w odniesieniu do potrącenia pieszego na przejściu oraz pismo z Wydziału Dróg Urzędu Miasta S., z którego wynika, że do potrącenia doszło na skrzyżowaniu ulic (...) (czyli w okolicy przejścia dla pieszych);

2) art. 167 w zw. z art. 193 § 1 kpk, poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii

	<p>biegłego z zakresu medycyny wypadkowej, który w oparciu o odniesione przez pokrzywdzonego obrażenia wypowiedziałby się jaki był mechanizm powstania obrażeń i czy pokrzywdzony przemieszczał się na masce pojazdu prowadzonego przez oskarżonego zanim upadł na jezdnię;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W procesie rekonstrukcji przebiegu wypadku drogowego z udziałem oskarżonego B. R. jako kierowcy oraz A. B. jako pokrzywdzonego (potrąconego pieszego) nie doszło do wskazanych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego uchybień, utożsamianych z naruszeniem zasady obiektywizmu, zasady swobodnej oceny dowodów oraz przepisów art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, dotyczących inicjatywy dowodowej i przesłanek przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego. Dla przyznania racji skardze nie wystarczy podniesienie zarzutu, że sąd dopuścił się uchybienia i ograniczenie się do wyrażenia przekonania, iż inaczej należało ocenić dowody. Polemika z oceną zaprezentowaną przez sąd ma wartość wtedy, gdy wskazuje logiczne i przekonujące argumenty podważające tę ocenę, a tego w skardze brak.</p> <p>W przekonaniu Sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów procesowych art. 4 kpk, art. 7 kpk, ustalając, iż pokrzywdzony A. B. w dniu zdarzenia z a/o przechodził poza wyznaczonym przejściem dla pieszych. Stan zgromadzonych</p>		

dowodów pozwalał na przyjęcie, iż pierwszoinstancyjne postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia w postulowanym przez skarżącego kierunku. Sąd Rejonowy odnośnie pory dnia, dokładnej godziny, warunków atmosferycznych i miejsca, w którym doszło do potrącenia pokrzywdzonego, dysponował m.in. dowodami osobowymi w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków: M. i A. F. (postronnych, przypadkowych osób jadących innym autem za oskarżonym), zeznaniami K. G., G. S. (ratowników medycznych) oraz J. N. (technika kryminalistyki). Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż dowody te wzajemnie się uzupełniają, w sposób pozwalający na poczynienie kluczowych dla rozstrzygnięcia ustaleń. W tym miejscu warto zwrócić uwagę, iż nawet jeśli monitoring miejski (k. 66) nie obejmował miejsca zdarzenia, jednak pozwalał na pozbawione jakichkolwiek wątpliwości ustalenie przez Sąd I instancji warunków pogodowych w czasie zdarzenia, dlatego też przedłożenie przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego informacji meteorologicznej (k. 94) nie mogło wnieść bardziej szczegółowych treści i służyć wykazaniu korzystnych dla tej strony procesowej okoliczności. Dalsze kwestionowanie warunków pogodowych we wniesionej apelacji stało się pozbawione racji bytu. W ocenie Sądu Okręgowego, we wniesionym środku odwoławczym do czynienia mieliśmy z bezpodstawnym tworzeniem i mnożeniem wątpliwości, które w ogóle w sprawie nie zaistniały i nie mogły zaistnieć w stanie zgromadzonych dowodów. Uwaga ta dotyczy również możliwości przemieszczania się czy też przeniesienia pokrzywdzonego po

momencie uderzenia. B. R. w postępowaniu przygotowawczym wskazał jednoznacznie, że pokrzywdzony A. B. po wypadku miał połamane, w nienaturalny sposób złożone nogi i nie pozwalał mu wstać (k. 15). Zeznania świadka M. F. z postępowania przygotowawczego z k. 38v, składane bezpośrednio po zdarzeniu, dotyczyły dokładnej lokalizacji miejsca zdarzenia na ul. (...) i charakterystycznego punktu odniesienia - słupa ogłoszeniowego (za placem (...) i zieloną toaletą miejską koło sklepu (...)). W wyjaśnieniach oskarżonego również pojawił się charakterystyczny element - uderzenie przez pokrzywdzonego plecami w latarnię miejską przed upadkiem na chodnik (k. 15). Latarnia znajduje się obok w/w toalety. Również wg protokołu oględzin miejsca zdarzenia i szkicu (k. 7v i 9) miejsce zdarzenia było dalekie od przejścia dla pieszych. Miejsce wypadku, którego dotyczyła przedmiotowa sprawa, znajduje się około 150 metrów od tutejszego Sądu Okręgowego. Wszystkie powyższe punkty odniesienia są stałymi elementami na mapie miasta i są Sądowi znane z urzędu. Przyczyny wtargnięcia pieszego A. B. na jezdnię, dodatkowo poza wyznaczonym przejściem dla pieszych, logicznie wynikały z niekwestionowanych przez skarżącego okoliczności - znajdował się on w stanie znacznego upojenia alkoholowego, świadkowie wyraźnie wyczuwali od niego charakterystyczną woń, a przeprowadzone po wypadku badanie stanu jego trzeźwości wykazało 1,24 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a zatem aż 2,48 ‰ we krwi. Meldunek ze Szpitala Wojewódzkiego w S. (k. 1), którego dotyczył podpunkt

1 d) omawianego zarzutu, dotyczył potrącenia na przejściu dla pieszych, w którym wskazano na brak bliższych danych. Z kolei z pisma Naczelnika Wydziału Dróg Urzędu Miasta S. (k. 62) wynika jedynie, iż stałoczasowa sygnalizacja świetlna na skrzyżowaniu ulicy (...) działała w dniu 26.09.2018 r. prawidłowo w trybie żółty migacz, a sterownik nie zapisał stanu awaryjnego. Również biegły (k. 231) wykluczył fizyczną możliwość „wiezienia” pokrzywdzonego na masce samochodu od przejścia dla pieszych do miejsca, skąd zabrało go pogotowie. We wniesionej apelacji zabrało argumentacji odnośnie tego, dlaczego obrońca wnioskuje i w jaki logiczny sposób chce przekonać do swojego toku rozumowania Sąd wyrokujący w tej sprawie, że na podstawie powyższych dokumentów przyjąć należy, iż do potrącenia stanowiącego przedmiot zarzutu z a/ o doszło na skrzyżowaniu ulic (...). Tylko rzetelne sporządzenie środka odwoławczego pozwala na podjęcie rzeczowej dyskusji ze skarżącym. W ocenie Sądu Okręgowego, w powyższym kontekście do czynienia mieliśmy z dowolnym i pozbawionym logiki (a zatem sprzecznym z art. 7 kpk) wyprowadzeniem wniosku, który po pierwsze – wcale z powyższych dowodów z dokumentów nie wynikał, po drugie zaś – pozostawałby w sprzeczności z dowodami o charakterze osobowym (i to w postaci zeznań tych postronnych świadków, którzy nie mają jakiegokolwiek interesu złożenia zeznań na korzyść którejkolwiek ze stron).

Jak orzekł Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r., sygn. II AKa 129/16 o przekroczeniu

zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia, jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Byłoby to bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia nad działalność racjonalną, opartą na dowodach (OSA 2016 nr 12, poz. 35, str. 25, KZS 2017 nr 2, poz. 85, KZS 2017 nr 2, poz. 109, Legalis Numer 1576271).

Zarzut obraży art. 167 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk, dotyczący nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny „wypadkowej” również należało ocenić jako nietrafny. Przede wszystkim, w działaniu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w formułowanych przez niego wnioskach i postulatach w tym względzie, trudno o konsekwencję. Na rozprawie w dniu 22 września 2020 r. po przesłuchaniu biegłego M. A. (1) wycofał on wcześniejszy pisemny wniosek o dopuszczenie dowodu biegłego lekarza (k. 264), który wcześniej najpierw poza rozprawą rozważał, a następnie na piśmie popierał. Nie do zaakceptowania jest taki stan rzeczy, w którym pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zachowując się pasywnie i wycofując wniosek

dowodowy liczy na inicjatywę dowodową ze strony Sądu I instancji, a następnie z braku tej inicjatywy czyni zarzut apelacyjny. Warto również przypomnieć, iż z ustnej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków M. A. jednoznacznie wynikało, iż dodatkowa opinia biegłego z zakresu medycyny nie jest w stanie wpłynąć na wnioski końcowe jego opinii. Z kolei na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł warunkowo o przeprowadzenie dowodu zawnioskowanego w apelacji w sytuacji, gdyby Sąd uwzględnił wniosek zawarty w apelacji obrońcy, a dotyczący wywołania dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego (a wniosku obrońcy Sąd Okręgowy nie uwzględnił). Przepis art. 167 kpk nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko wówczas i w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Tym samym sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. IV KK 95/19, KZS 2020 nr 3, poz. 2, Legalis Numer 1899232). W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie zaistniała.

Wniosek		
- o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 2 lat;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
	Zarzut	
2.	Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż pokrzywdzony przechodził przez jezdnię w miejscu do tego nieprzeznaczonym w porze deszczu, podczas gdy jak wynika z akt sprawy, dokumentacja w aktach sprawy nie wskazuje na padający deszcz w chwili zdarzenia, a nadto przeprowadzenie całości dowodów skutkowałoby uznaniem, że A. B. wszedł na przejście dla pieszych.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut wtórny w stosunku do omówionego powyżej. Dowody osobowe odnośnie warunków atmosferycznych oraz wejścia przez pokrzywdzonego na jezdnię poza przejściem dla pieszych miały jednoznaczną i kategorię wymowę. Dodatkowo zapis monitoringu miejskiego		

uznać należało za wykluczający samą racjonalność kwestionowania warunków atmosferycznych w dniu zdarzenia. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego we wniesionej apelacji nie wykazał ani tzw. „błędu braku”, ani „błędu dowolności”, który wywarłby wpływ na kluczowe pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne, które kwestionuje.	
Wniosek	
- o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 2 lat;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o winie i ustalenia faktyczne w tym zakresie oraz rozstrzygnięcie o wymierzonej oskarżonemu karze.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionej apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Opis czynu przypisanego oskarżonemu.</p> <p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie, iż oskarżony nienależycie obserwował jezdnię, wskutek czego nie zauważył znajdującego się na jezdni pieszego i przyjął w to miejsce, iż oskarżony dostrzegając stan zagrożenia w ruchu drogowym, wynikający z wtargnięcia na jezdnię w miejscu niedozwolonym pieszego A. B. nie podjął manewrów obronnych w postaci hamowania, bezpodstawnie przyjmując, iż pieszy po chwilowym zatrzymaniu nie będzie kontynuował przekraczania jezdni i podjął manewr hamowania zbyt późno, wskutek czego doszło do potrącenia pieszego.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>W orzecznictwie wskazuje się, iż „ustalenia faktyczne” będące podstawą dokonywanej subsumpcji pod normy prawa karnego powinny znajdować się w wyroku, nie zaś w pisemnym jego uzasadnieniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. II KK 70/12, Legalis Numer 1766690). W zaskarżonym wyroku doszło do przypisania oskarżonemu czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, mimo tego, iż w następstwie wyników postępowania dowodowego, zachodziła konieczność dokonania zmiany opisu czynu przypisanego w wyroku w stosunku do treści</p>	

zarzutu z a/o. Oskarżony przyznał, iż pokrzywdzony zatrzymał się po wejściu na jezdnię, widział go (a zatem należycie obserwował jezdnię), ale nie podjął manewrów obronnych w postaci hamowania, bezpodstawnie przyjmując, iż pieszy po chwilowym zatrzymaniu nie będzie kontynuował przekraczania jezdni i podjął manewr hamowania zbyt późno. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił winę oskarżonego B. R., jego wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku słusznie uznając za wiarygodne, niemniej jednak nie wyciągnął z nich prawidłowych wniosków odnośnie dokładnego określenia rodzaju naruszonych przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w związku z zaistniałym w dniu 26.09.2018 r. wypadkiem, mimo iż zachodziła taka konieczność. Zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku Sądu Odwoławczego nie miała jednak wpływu na wymierzoną mu represję karną, która nie nosi cech niewspółmierności i nie wymaga zaostrzenia ani złagodzenia.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) w związku z nieuwzględnieniem również apelacji jego obrońcy, obciążył oskarżonego opłatą od kary (240 zł opłaty od kary, tj. 10 % kary grzywny wymierzonej w I instancji).
IV.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego oraz od oskarżyciela A. B. po 10 zł tytułem wydatków

poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym (ryczałt za doręczenia pism w sprawie podzielono na 2, albowiem w przedmiotowej sprawie wyrok zaskarżono niezasadnymi apelacjami obu stron).

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Błąd w ustaleniach co do przebiegu zdarzenia oraz rozstrzygnięcie o karze		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana